12 de novembre: Sant Josafat, bisbe i màrtir

Text de l'Evangeli (*Jn* 17,20-26): En aquell temps, Jesús va alçar els ulls al cel i digué: «Pare sant, no prego només per ells, sinó també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat. Jo els he donat la glòria que tu m'has donat, perquè siguin u com nosaltres som u. Que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi.

»Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on jo estic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món. Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat. Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui».

«L'amor amb què m'has estimat estigui en ells»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui preguem el Senyor que «aquesta taula celestial ens doni l'esperit de pau i de fortalesa a fi que, com sant Josafat, esmercem generosament la nostra vida per l'honor i la unitat de l'Església» ("Oració després de la comunió"). Nascut a Ucraïna i fill de pares de religió ortodoxa, sant Josafat (1580-1623) es convertí al catolicisme i ingressà a l'Ordre de Sant Basili. El 1617 fou consagrat bisbe. Poc abans, un grup de bisbes ortodoxes havia entrat en comunió amb el Papa: a aquesta causa s'hi sumà sant Josafat sense estalviar esforços.

Jesús, en la seva oració sacerdotal, resà per la unitat dels seus seguidors. ¿Qui hauria pogut imaginar que, malgrat els precs del Senyor, la desitjada unitat resultaria tan àrdua i costosa? A sant Josafat li costà la vida! (és protomàrtir de la re-unificació de la cristianisme). Sorprèn l'estretor del cor humà, fins i tot del "cor creient". Jesucrist suplicà el Pare «que l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui» (Jn 17,26). Tenim l'Amor de Déu, el mateix amor amb que el Pare estima el Fill! Què més volem? Amb aquesta "pluja" d'amor, com és que estem dividits? (fins i tot dividits a mort). Molt de camí ens resta per a guanyar en amor a la llibertat i en amor a la obediència...

En realitat, el problema és que no estimem de veritat; no ens estimem com Déu estima. L'amor mena gustosament al servei. Així, el Crist, essent Déu, «s'anorreà prenent la condició d'esclau, (...) fent-se obedient fins a la mort» (Fl 2,7.8). El vingué per a servir (cf. Mt 20,28): allí en veiem, al Cenacle, sense el mantell, cenyit amb una tovallola —és a dir, guarnit com un servent— rentant els nostres peus... L'amor atrau, l'amor uneix. Sant Josafat «començà a dedicar-se a la restauració de la unitat amb tanta força, i alhora amb tanta suavitat i tant de fruit, que els seus mateixos adversaris l'anomenaven "lladre d'ànimes"» (Pius XI).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Vulgui Déu que jo pugui robar totes les vostres ànimes per portar-les a Ell» (San Josafat)

- «El regne de Déu no es situa en algun lloc d'un mapa. No és cap regne a l'estil dels regnes de la terra; el seu lloc és a l'interior dels homes. Es aquí que creix i actua» (Benet XVI)

- «Jesús és el Crist, l'ungit, perquè l'Esperit és la seva unció i tot el que esdevé a partir de l'Encarnació deriva d'aquesta plenitud. En fi, quan el Crist és glorificat, pot enviar l'Esperit des del Pare als qui creuen en Ell» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 690)